

Alkoholisti silloin ja nyt

Julkaistu 2.9.2019

Aloitin juomisen noin 15-vuotiaana, koulu ei kiinnostanut ja kaveriporukassa tehtiin kaikkea mistä sai rahaa alkoholiin. Silloin oli kunnossa, ei ollut kankkusta eikä morkkista. Sitten alkoi työntekeminen rakennuksilla ja viikossa tuli otettua keskiviikkona ja viikonloppuna 2 päivää. Sitten tuli kannabiksesta psykoosi, kun "hyvä" kaveri puhutti ettei kukaan ole ollut noin sekaisin ikinä. Lääkäriin en mennyt. Viikon makasin sohvalla ja maailmankuvani muuttui täysin, ennen positiivinen ja elämänhaluinen. Sitten tuli paniikkihäiriöt jotka tullessaan saivat psyykkeen viikoksi palasiksi. Pelkotilat ahtaat, avarat paikat, joissa oli tullut kohtaus, niiden välttäminen.

Siitä alkoi jokapäiväinen alkoholin käyttäminen. Aamulla ennen töihinlähtöä oli otettava pari olutta jotta pystyisi lähtemään ulos ovesta. Oli puoliso, pari lasta, ostettiin rivitalon pätkä. Kaiken piti olla hyvin olin ensirakkauteni kanssa ja terveet mahtavat lapset, kavereita, töitä. Mutta paniikkikohtaukset olivat edelleen kuvioissa enkä niistä kenellekkään puhunut, koska en tulisi saamaan sitä lääkitystä joka minua auttaisi, koska olin alkoholisti. Joten lääkitseminen alkoholilla jatkui.

Sitten rupesi tulemaan kankkuset. Psyhyke ei sitä kestänyt ja juominen kasvoi ja alkoi vaikuttamaan kokonaisvaltaisesti elämään. Viimeinen pisara oli kun olin kilometrin päästä kotoa töissä, isäntä kanto joka päivä olutta ja joi siinä samassa itsekkin, työt tuli tehtyä mutta vuodenajan kestänyt päivittäinen juominen vaati veronsa. Puoliso sanoi et nyt loppuu juominen. Ei siinä voinut muuta kuin sanoa etten siihen ihan päivässä pysty kun oli niin hyvät pohjatyöt tehty. No erohan siitä sitten tuli, en kyllä olisi itsekkään olisi ollut kaltaiseni ihmisraunion kanssa. Siitä alkoi sitten kokopäiväinen dokaaminen noin vuosi putkeen. Sitten jostain löytyi voimia taas tehdä töitä, mutta edelleen lääkitsin itseäni alkoholilla. Lopulta meni selkä paskaksi, välilevyjen rappeutuma. Ei voi tehdä mitään selälle kivut kuulemma vaan kasvavat ajan myötä. No siihen loppui sitten työt, alkoi taas ryyppäminen mutta nyt se oli erilaista.

En yksinkertaisesti kestänyt kankkusta psyykkisesti. Oli pakko avata pullo heti herättyä. Paniikkikohtaukset vaan pahenivat kun psyhyke ei muutenkaan kestänyt. Join sitten noin 2kk putken joka päivä, en syönyt, kävin vain hakemassa olutta kaupasta ja katselin netistä jotain paskoja sarjoja. Kunto vaan heikkeni. Otin kusiämpärin sängyn viereen ettei tarvitsisi mennä vessaan asti. Kaveri toi joitakin palkkarahoja ja kävi kaupassa ostamassa pari kassia ruokaa ja sanoi, että nyt syöt saatana. Joo joo sinne ne kaappiin homehtuivat.

Sitten kun oli 2kk kulunut kaveri tuli käymään ja sanoi että, nyt lähet lääkäriin. No Hyvikäälle sairaalaan ja tiputukseen ja rauhoittavia. Noin viikon siellä makasin ja sitten tuli lääkäri ja sanoi, että olisitko valmis lähtemään kotiin? No mikäs siinä. Olo oli mainio kun oli lääkkeissä. Lääkäri sanoi ennen lähtöäni, että sinulla oli pancreatiitti. Aha sanoin, kun ei ollut mitään hajua mikä se oli? No seuraavana päivänä heräsin kotona. Aivan paska olo ja mitäpä muuta kuin kaljakauppaan, en siis tiennyt että minulla oli juuri ollut haimatulehdus. Alkoholin käyttö jatkui. Yritin kyllä vähentää määriä, mutta siinä onnistumatta.

Sitten olin jonkinaikaa hanttihommissa, kun veti särkylääkettä ja olutta. Sitten tuli päivä kun vein lapset Linnanmäelle, kun en ollut olutta ottanut kun lapsein kanssa oli meno. No siellä sitten tuli paniikkihäiriökohtaus ja vein lapset syömään ja itse tiskille ja vedin pari tuoppia alkuun. Olo helpottui hetkenpäästä. Lapset kotiin illansuussa ja kaljakauppaan. Seuraavana aamuna pomolle soitto, että oon kipeenä. Siitä alkoi 3 kuukautta kestänyt putki. Olin yksin kotona ryyppäämässä. Kauppa oli 100m päässä. Ihmettelen, että kuinka ne myi mulle 24:n tölkin keissin aina joka päivä, vaikka olin sellaisissa oloiloissa ja kroppa ihme vääntöasannoissa. Tuli ryyppättyä palkat, lainattua kavereilta, myytyä kaiken mistä sai rahaa.

Kuukauden juomisen jälkeen mulla tuli olo, että pitää juoda olut 1h aikana tai sit mä kuolen eli olin jo silloin jonkinlaisessa psykoosissa. En saanut nukuttua kuin 30min. torkkuja ja sillävälilin olin kussut alleni. Tätä jatkui 2kk. Söin kourallisen sokeria päivässä jos tuli mieleen, että pitäis syödä mutta kun ei pysty. Noin 3kk kun oli kulunut ei kalja enään toiminut. Makasin tuulettimen edessä sikiöasennossa ja ajattelin mielessäni, että pitäisköhän soittaa kaverille, että jos se voisi heittää mut sairaalaan. Se lähti heti töistä ja muistan kun se vei mua sairaalaan niin mulla oli repussa 2 kaljaa. Kysyin siltä, että voisinko hakee pari kaljaa niin se oli vaan hiljaa ja ajoi sairaalaan. Tuli mukaan katsomaan, että pääsen makaamaan, kun oli aika heikko olo. Sitten se lähti. Se oli mun lapsuudenkaveri ja sen päivän jälkeen en ole häntä nähnyt eikä hän halua olla missään tekemisissä kanssani.

Mut siirrettiin Hyvinkäälle aika nopeasti. Lääkeitä en saanut, kun oli kuulemma sen verran isot lukemat. Mä muistan kun sairaalassa sanoin että antakaa nyt jotain kun on niin hirvee kankkunen, että mä kuolen kohta. Puhalsin jotain 3 promillea. Mulla oli laukussa kaksi kaljaa mukana, mutta ajattelin, että sitte ne heittää mut ulos jos ne huomaa. Olin kertonut hoitajalle, että repussani on kaksi kaljaa ja kun hoitaja tuli puhalluttamaan, niin rupesi huutamaan, että olen juonut kun promillet oli noussut. Yritin siinä rauhoitella hoitajaa mutta se vaan huusi, että kohta tulee lääkäri ja heittää sut pihalle. No lääkäri tuli ja pyysi hakemaan toisen promillemittarin ja kuinkas ollakkaan oli promillet laskenut edellisestä mittauksesta. Hoitaja poistui sanomatta sanaakaan. Lääkäri sanoi, että nyt sulla taitaa olla sellaset olot, että annetaan 10mg diapamia nesteenä.

Seuraavaksi heräsin teho-osastolta 3 päivän päästä. Heräsin ja paikalla oli nuori hoitaja valvomassa minua ja jotain toista potilasta. Heti hoitaja kysyi oloani ja sanoi heti siihen perään, nyt se on lopetettava. Hänen sanansa tuntuivat todella välittävältä ja samassa mieleeni tuli jotain todella aitoa tämän hoitajan äänen takia. Kiitos, olen ikuisesti kiitollinen sinulle. Aiemmin olin tavannut vain hoitajia jotka tekevät vain työnsä koska noita juoppoja on hoidettava vaikka ne on juoneet itsensä tuohon tilaan. No mutta takaisin teho-osastolle. Siellä hoitaja kertoi, että olen ollut 3 päivää täällä. Sitten sanoin, että pitäisi päästä vessaan, mutta hoitaja sanoi ettei taida olla hyvä ajatus, vaan alusastia alle. No se täytyi hetkessä. Kusta ei tullut ollenkaan, meni 5 min. Taas tarvitsisi alusastiat ja täyteen ei kusta. Rupesi nolottamaan pyydellä alusastiat ja sanoin, että pääsisinkö jo osastolle, että voisi itse käydä vessassa.

Parin tunnin kuluttua minut siirrettiin toiselle osastolle, jossa oli oma vessa mutta laittoivat letkun elimeeni kuitenkin. Ei ollut mitään kipuja, särkyjä yms. Aamulla tuli lääkäri ja sanoi, että tulit aika viime tipassa sairaalaan, sinulla on haimatulehdus ja jos kusta ei ala tulemaan niin veret vaihtoon eli munuaiset ei toimineet. Kun olin ollut noin viikon siellä niin rupesi tuntumaan, että kusi tulisi, aloin repiä letkua irti. No eihän se mihinkään lähtenyt vaan sattui niin saatanasti. Nappia ja hoitaja ottamaan sen pois. Jes alkoi tulla. Aiemmin oli juuri sanottu, että ruvetaan kohta operoimaan kun ei mitään tapahdu. Mulla oli lääkityksenä max.200mg/päivä mansikkaa eli nestemäistä diapamia. Kipuun oli piikki aina kun vaan pyysin. Sen jälkeen ei tuntunu mikään missään ja rupesin käymään tupakalla ulkona noin viikon jälkeen tippa mukana. Sitten hoitaja hätäntyi kun tulin tupakalta, että sulla on nikotiinilaastari ett' se otetaan heti pois. Mä vaan nauroin, että ei toi niin paha juttu oo.

Oli kulunut kaksiviikkoa aivan lääkkeissä. Sitten tulee lääkäri, että ollaankos täällä valmiita kotiinlähtöön. Aattelin vaan itsekseen etten ole saanut edes kiinteää ruokaa vielä vaan ollut tipassa. Sanoin, että kai sitä voi lähtee. Lääkäri sanoi, että kun sulla on nyt jo toinen haimatulehdus niin puolikas kalja voi olla sit viimeinen ja olet tuolla kellarin puolella. Ai toinen haimatulehdus? No kun minulle oli sanottu pancreatiitti, niin enhän mä tollasia sanoja tienny.

No olin sitten tekemässä lähtöä kun minulle tuotiin joitakin papereita. Potilasselosteen mukaan olin käyttänyt suonensisäisiä huumeita vaikka niitä en ole koskaan käyttänyt. Kysyin hoitajalta että mitä v....a? Hoitaja sanoi, että pyydä alakerrasta muutoksenhakuohjeet kyseiseen asiaan, otin laput ja lähdin kotiin. Valitusta en ole vielääkään tehnyt. Ilmeisesti lääkäri kysellyt minulta jotain kun olin ollut teho-osastolla tiedottomassa tilassa. Seuraavana päivänä kotona tuli jo jonkinlaiset vieroitusoireet lääkkeiden loppumisen takia. Seuraavana päivänä oli pakko mennä sairaalaan, että mä tarvitsen nyt rauhoittavia kun oon kaksiviikkoa vetänyt 200mg + kipulääkitys. Sitten alkoi tavallinen kyykytys, koska olin heidän papereissa alkoholisti. Minun piti hakea päivän lääkkeet joka päivä erikseen. Mieleeni oli kuitenkin jäänyt tämän nuoren hoitajan vilpittömät sanat lopettamisesta ja jos haluan nähdä lasteni kasvavan niin se on vaan pakko.

Nyt ei kroppa huutanut alkoholia vaan päässä pelko paniikkikohtauksista ja niitähän tuli hakeuduun vertaisryhmään. Kun kysyin päihdelääkäriltä lääkitystä paniikkihäiriöihin, sain joitakin mitkä eivät toimineet ollenkaan. Mutta vertaisryhmä se toimi mulla, kun näki miten toiset ovat ihan samalla viivalla ja toiset paljon huonommassa jamassa kun itse. Ensimmäinen kuukausi oli yhtä helvettiä paniikkikohtauksia, häpeää, kaverin menetys ym.

Lääkäri sanoi, että ole juomatta vuosi ja saat lääkkeen jonka tarvitset paniikkikohtauksiin. Ei ollut vaihtoehtoja, ei ollut varaa ostaa lääkkeitä kadulta. Voin vaan sanoa, että se oli elämäni raskain vuosi. Mutta kun raittiutta oli kulunut noin vuosi huomasin yhtäkkiä MINUN EI TEE MIELI JUODA ALKOHOLIA. Olin ollut varma, että alkoholistilla tekee aina mieli viinaa. Kun vuosi oli kulunut sain lääkkeet paniikkihäiriöön. Minulle määrättiin masennuslääkkeet. Olen ollut nyt 6 vuotta juomatta. Henki säilyi, mutta entiset kaverit ovat poissa. Lapset ovat jo isoja ja heillä on omat juttunsa, näen aika harvoin. Olen käynyt nyt erilaisissa ryhmissä ja käynyt joitakin kursseja. Tärkein asia lasten jälkeen on terveys, sitten tärkeä asia on A-kilta, josta saa vertaistukea ja mukavaa juttuseuraa. Se ei tunnu pakkopullalta, vaan aina tulee jälkikäteen hyvä mieli, että tuli lähdettyä.

Voi kuulostaa oudolta mutta 5 vuoteen ei ole tehnyt juoda. Vaikka jossakin vaiheessa on ollut itsetuhoisia ajatuksia, niin koskaan ei ole tullut mieleen tarttua pulloon, koska ensimmäiseksi tulee mieleen negatiiviset asiat jotka tulivat sen seurauksena. Vieläkin näen unia, että olen juomassa mutta kun herään, niin huokaisen helpoituksesta, ei ole kankkusta. Tämä ei ollut mikään ihan helppoo juttu, koska tiedän tämän olevan helvetin vaikea asia meille.

Nimimerkki:

Minä

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/alkoholisti-silloin-ja-nyt>